BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM YOLUNDA

Gerçek

8. Yıl
Mart 1983
Sayı 213
30 TL.

SİYASİ PARTİLER YASASI KUKLA DANIŞMA MECLİSİNDEN GEÇTİ

FAŞİZM ÖRTÜNMEYE ÇALIŞIYOR

Cunta siyasi partilerin kuruluşuna izin verdi. Arkasından «parlamentoyu» açacak. İşte demokrasi!.. Kapitalist dünyada konjüktür böyle gerektirdiği için cunta «yarım» da olsa bir «incir yaprağıyla» örtünme ihtiyacındadır ama cuntanın «parlamento» dediği şeyin, bugün dünyada pek çok faşist diktatörlük tarafından denenmekte olan bir kurumlaşma türüdür. Faşist çetenin parlamentosu sadece komünistlere, devrimci siyasi akımlara ve demokratik hareketlere kapalı olacağı için değil ve fakat aynı zamanda kendisini bugünkü rejime sivil bir alternatif gibi gösteren burjuva politikalarına da kapalı olacağından gerici ve aynı zamanda «kukla» bir heyet olacaktır. «Siyasi partilerin kuruluşunu serbest bıraktığı» var sayılan «siyasi partiler kanunu» şu hükümleri getirmektedir:

Eski siyasi partilerin yöneticileri parti kuramıyacak, kurulacak partilerde görev alamıyacaklar. Üye çoğunluğunu eski siyasi parti üyelerinin oluşturduğu partiler kurulamıyacak. Kurulacak partiler «atatürk milliyetçisi» olmak ve 12 Eylül faşist darbesini onaylamak zorunda olacaklar. Parti proğramları her hangi bir sınıf ve zümrenin çıkarını gözetme doğrultusunda kaleme alınamıyacak, bütün partiler cuntanın yarattığı fiili durumu kabullenip değiştirmeye kalkışmayacak, uygulanan ekonomik politikanın devamını garanti edeceklerdir. Partilerin cuntanın anayasal konumuna saygılı olmaları ve ordunun siyasal yaşam üzerindeki tahakkümüne rıza göstermeleri şartı aranacak bütün bunlara uymayan partiler cunta veya cuntaya bağlı organlar tarafından kapatılacaklardır.

Görülüyor ki, «yasa» toplumun politikleşmiş kesimlerini legal ve aktif siyasetin dışında tutmaya, siyasal örgütlenmeyi cuntanın bugünkü bürokratik kadrolarına ve ordu artığı emekli subaylara bir imtiyaz olarak tanımaya ve yeni bazı sivil kadrolara cuntaya hizmet imkanı verip bundan gayrısına siyaseti yasaklamaya matuftur.

Kurulacak partilerin çalışmasına izin ve parlamenter faaliyetlerine yön verecek olan da, kapatılması uygun görülen partileri kapatacak olan da, proğramlarını ekonomik ve politik tercihlerini dikte ettirecek olan da cunta olacağına göre, bu partilerin birer «cunta partisi» fonksiyonuyla doğacakları, aksi istikamettekilere yaşama hakkı tanınmayacağı belli olmuştur. Böyle bir siyasi yelpaze ve bundan çıkacak bir parlamento ile cunta, elinde tuttuğu iktidarı sivvillerle paylaşmış olmayacak, sadece fonksiyonsuz bir «ulemalar meclisi» ile örtünmüş olacaktır. Bu ise içerde ve dışarda, en geri burjuva demokratlarınca dahi rejimin sivilleşmesi olarak görülüyor.

Tekelci burjuvazinin en azgın unsurlarının diktatörlüğü olan faşizm başka burjuva kesimlere de örgütlenme, iktidara talip olma imkanını hediye etmez. Aksi kendi kendini inkar etmesi demektir. Şimdi bu siyasal partiler kanunu ve ona dayalı partileşme burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki kurumsal farklılıkları daha açık olarak gözler önüne serecektir. «Demokrasiye dönülmüştür» demagojileriyle mücadele etmek, bunu anti faşist saflara yaymak en önemli görevlerimiz arasındadır.

TSİP MK. POLİTİKBÜRO BİLDİRİSİ

3. Sayfada

gerçek durum

Karl Marks

Sosyalizm 1917 den beri somut bir olgu ve her geçen gün gelişip güçlenen dipdiri bir gerçeklik ise, çağımız şayet «kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı» diye anılıyor ve bu süreç gerçekten de dünyamıza damgasını vuruyor ise, sosyalizm tüm insanlığın aydınlık geleceğini müjdeliyor ve dünya halklarının mücadelesine yol gösteriyor ise, işçi sınıfı çağın nabzını elinde tutuyor, kaderini kendi yazıyor ise, Karl Marks'ın adı ve eserleri yaşar elbet.

İşçi Sınıfına kendi kurtuluşunun kendi eseri olacağını ve bu sayede tüm insanlığın'da kurtulacağını öğreten ve «Tüm ülkelerin işçileri, birleşin!» çağrısı, gün olup bir bayram sevinci, gün olup bir savaş çığlığı ile dünyanın yedi iklim dört bucağından durmaksızın yankı üstüne yankı getiren Marks ve eserleri ölür mü hiç? Değil bir yüzyıl, yüzyıllar boyu yaşayacak elbet!

Bilimsel sosyalizmin kurucusu, işçi sınıfının yüce önderi Karl Marks, bundan yüz yıl önce, 14 Mart 1883' te dünyamızdan göçtü. Tam yüz yıl. Koca bir asır.

(Devamı 7. Sayfada)

BİLİMİN IŞIĞINDA

SAYFA 8'DE

Gazetemiz bu sayısından itibaren bir sayfasını, genç işçi ve emekçilerin dünyayı ve dolayısıyla onu değiştirmenin yollarını daha iyi anlamalarına yardımcı olmalarına ayırıyor. Bilimsel sosyalizmin ışığında, içinde yaşadığımız sıcak olaylardan başlayarak, kolay bir dille sınıf mücadelesinin yasalarını, sömürücü sınıflı toplumları-yani kapitalizmi, sömürünün kalktığı sınıflı toplumları yani sosyalizmi ve insanlığın henüz ulaşmadığı sınıfsız toplumu yani komünizmi anlatmaya çalışacağız. Okurlarımızın eleştirileri bu sayfamızın zamanla daha mükemmelleşmesine yardım edecektir.

ZUHURİ PAŞA

Evren paşa profesör olduktan sonra üniversitelerimizden atılan ve istifaya zorlanan öğretim üyelerinin sayısı elliyi buldu ya, kimi iyiniyetli kişiler, öğretimin aksayacağı endişesine kapıldılar.

Endişeye mahal yoktur. Çünkü Evren paşa zuhur etmiştir. Her konuda nükseden yüksek dehası ve umman dolusu irfanıyla değil elli, bin profesörün yerini doldurabilecek çaptadır.

Onun çapını görüp ölçememek, kadirbilmezliktendir. Paşamızın değerini anlayabilmek için «Evren'e hayranım» diyen Nato başkomutanı general Rogers'e kulak vermek ya da ABD basınına şöyle bir göz gezdirmek yeterde artar bile.

Uzağa gitmeğe de gerek yoktur. Paşamızın yurt gezilerini üç adım geriden takip edip izlemek, halkla söyleşilerine kulak vermek yeterlidir. Görülecektir ki, bizden önce Amerikan gavurunun keşfettiği bir ilim ve irfan abidesine sahibiz de haberimiz yokmuş.

Paşa, gezilerine çıkmadan önce yerel halkın zevklerini, inançlarını ve alışkanlıklarını iyice bir etüd edip sonuca göre kâh dört yıldızlı üniformasıyla, kâh melon şapkası, smokini ve asasıyla tebdil olup Abdülhamitten dahi ustaca taşra çıkmaktadır. Temaşa gelenlerin beğenisini kazanmakta, gülle ağırlığında sözedip dinleyenleri coşturmaktadır.

Doğu illerindeki üniversitelerimize sürgüne gönderilen öğretim üyelerine «Bu işi fakir olduğumuz için şimdilik zorla yapıyoruz» diyebilecek kadar bilimsel bir paşa ne Pakistan, ne Şili, ancak Türk ordusundan çıkabilir. Bu sözlerden, bir gün bizim de zengin olup zor kullanılmıyacağının müjdesini ancak paşa kıvamında ilmi olanlar çıkarabilir.

Paşamızın aklında «zor» varsa bile aklından asla zoru olmamıştır.

Itri'yi dinleyecek kadar ince ruhlu paşamızın kız yurtlarına daldığı, çocuk yuvalarına baskınlar düzenlemekten zevk aldığı iddia olunmaktadır ki, itibar edilmemelidir. Bunlar durumun yerinde tesbiti amacıyla yapılmış nazikane ziyaretlerdir.

Tiryaki'si değildir ama paşa ortama uygun diye sigara içmektedir. Ve lakin asla zeybek oynamaz, zurna da çalmaz.

Köylülerle de arası iyi olan paşamız köy sohbetlerine bayılır. Hafta sonlarında Ankara dışına çıkıp cıvar köylere misafir olması bundandır. Kulağına rahmetli atatürk'ün de böyle yaptığı rivayet olunmuştur. Paşayı dört gözle bekliyen, sofra kurup ayran çalan köylüler onun imzasının güvenilir olduğunu, her şeye kefil olmasından bilmektedirler. Bir gün gelip kendilerine de kefil olacağını, ziraat bankasından gübre kredisi alabileceklerini umarlar.

Paşanın bütün bildiklerini yarım saatlik bir sohbette ortaya koyması dinleyenlerce şaşkınlık, biraz da hayranlık yaratır. Ayaküstü sohbetlerinde bile paşa kürtaja fetva verip doğum kontrolünün nasıl yapılacağını köylülere öğretmiştir. Neyin ne kadar günah olacağının takdiri de paşanındır.

Paşa her şeyi görendir, bilendir, yol gösterendir. Aynı zamanda bağışlayandır.

Paşa, bu haliyle bazılarına garip, hatta komik görünebilir. Bunda paşanın suçu yoktur. 12 Eylül'de olduğu yerde olması kabahat sayılamaz. Kırk yılda bilip öğrendiği M-I piyade tüfeğini söküp takmaktan ibaret birinden ancak bu kadar «devlet başkanı» olur.

Kel başa şimşir tarak!

CUNTA UŞAKLIKTA TERFİ ETTİ

Yürürlüğe giren ABD askeri yardımıyla birlikte Türkiye ABD nin «sadıkmüttefiki» olmasının ötesine sıçrayarak «en sadık müttefiki» olma payesine ulaştı ve yalnızca İsrail ve Mısır'a tanınan «ayrıcalıklı» statüye kavuştu. Bu payeyle birlikte ABD askeri yardım ve hibelerinin ölçüsü de arttı. bunun tek bir anlamı vardır: faşist cunta eliyle tüm demokratik özgürlükleri boğarak Türkiyeyi kendi çıkarları bakımından «güvenilir» hale getiren Amerikan emperyalizmi, artık ülkeyi kendi saldırganlığında bir piyon gibi dilediğince kullanmaktadır. Evren cuntası kayıtsız şartsız ABD emperyalizminin hizmetindedir.

Bu arada cuntanın «biz barıştan silahsızlanmadan yanayız. Bunun için Amerikan planını (sıfır çözüm) destekliyoruz» türünden sözümona ince riyakarlıkları da unutulmamalıdır. Amerikan planının gerçekte silahsızlanma görüşmelerini sabote etmekten başka bir şey olmadığı apaçık ortadayken, bu tür yalanlar birbirini izlemektedir. Ancak yalanların kokusu çabuk çıkmaktadır, tıpkı «çevik kuvvet» meselesinde olduğu gibi! Türkiye çevik kuvvet batağına gömülmüştür, hem de cuntanın arsız yalanlamalarının örtemeyeceği biçimde gömülmüştür. Şimdi Amerikan gazeteleri Türkiye üzerindeki yeni hesapları yazmaktadırlar Bu hesaplar doğrudan doğruya Türkiye'ye ABD füzelerinin yerleştirilmesiyle ilgilidir.

ABD nükleer füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmesi meselesinin Avrupa halklarının ve dünya barış güçlerinin yoğun tepkisiyle çıkmaza girdiği, Avrupa'da en gerici parti liderlerinin bile oy toplamak için «seçim sonrası Sovyetlerle görüşme» vaadlerine yöneldiği gözönüne alınırsa bu haberlerin hiçde mesnetsiz olmadığı görülmektedir. 12 Eylül'den bu yana saldırganlığını «dünyadaki gerginliğin sonucu» olarak göstermeye çalışan cunta, bu gerginliğin yaratıcısı ve kışkırtıcısı ABD emperyalizminin en sadık müttefiki daha doğrusu uşağı olarak, bu gerginliğin «kurbanı» değil, sorumlularındandır.

TSİP MK POLİTBÜRO BİLDİRİSİ

«Faşist Generallerden Demokrasi Beklenemez»

TSİP Merkez Komitesi Politik bürosu'nun peryodik dönem toplantısı geçtiğimiz günlerde yapıldı. Toplantı sonucunda aşağıdaki bildiri yayınlandı.

«İşbaşındaki faşist generaller Cuntası süngü zoruyla geçirtmiş olduğu kölelik belgesini anayasa diye tanıtarak zulmüne ve zorbalığına hukuki kılıf geçirtme çabasını, şimdi de bu belge doğrultusunda hazırlanacak seçim ve siyasi partiler kanunuyla sürdürmektedir...

İşbaşındaki Cunta, bir yandan ülkeyi güllük, gülistanlık gibi göstermeye gayret ederken ve demokrasiye geçiyoruz» diyerek kendi anayasasına ek yeni emirnameleri kanun adı altında yayınlamaya hazırlanırken, demokratlığı 12 Eylül 1980 öncesinde kalarak tarihe karışmış kimileri de bu imajın güçlenmesine hizmetten başka birşey yapmamaktadırlar.

Gerçekte ise 45 milyon emekçimiz yoksulluk ve baskı altında çaresizdirler. 7 Kasım oylamasından sonra yeni yeni astronomik zamlar gelmiştir gelmektedir. Emekçilerin ekonomik olanakları her geçen gün daha da budanmaktadır.

Çalışanların ekonomik güçlükleri geçim sıkıntısı düzeyini çoktan aşmıştır. Emekçiler giderek daha da genişleyen kitleler halinde koyu bir yoksulluğun, açlığın, gıdasızlığın pençesinde kıvranır olmuşlardır.

... Bu ekonomik politikanın ikiz kardeşi olan faşist devlet terörü kurumlaştırılmıştır. İşçi sınıfı ve tüm emekçiler üzerindeki sınıfsal baskı ve Kürt ulusu üzerindeki ulusal zulüm yoğunlaştırılmış ve yaygınlaştırılmıştır.

... Amerikan askeri projelerinin uygulanması doğrultusunda barış düşmanı yeni adımlar atılmış, sorun Çevik Kuvvetleri de aşmıştır. Artık Washington' un ABD Büyükelçisi Türkiye'ye Amerikan nükleer silahlarının depolanacağını açık açık söylemektedir. Bu Askeri hazırlıklar, Pa'ya sosyalist ülkelerin suikast düzenlediği ve sicilli faşist profesyonel cani olduğu herkesce bilinen M. Ali Ağca'nın sosyalist ülkelere hizmet ettiği şeklindeki CIA kaynaklı düzmece iftiraları ile atbaşı gitmektedir.

Kabul etmemiz gerekir ki işçi sınıfı politik hareketinin siyasi arenadaki dağınık konumundan halk ve demokrasi güçlerinin birlikten ve ortak mücadeleden yoksun oluşundan faydalanan Kenan Evren Cuntası geniş yığınları çaresizlik içinde kıvrandırmaktadır. Emekçi kitlelerin küçümsenmeyecek bir bölümü çok partili düzene ve kısıtlı da olsa bir demokrasiye geçileceği yanılgısı içindedirler. Cunta'nın getireceği anayasa ışığında gene Cunta'nın yapacağı seçim ve partiler kanunları sonucunda siyasi partiler kurulacağını ve genel oya dayalı seçimlerin yapılacağını böylelikle askeri rejimin sona ermiş olacağını sananların sayısı ne yazıkki az değildir.

TSİP MK Politikbürosu Cunta eliyle demokrasinin, özgürlüğün geleceği konusundaki hayallere ve bu hayalleri körükleyenlere karşı mücadele gereğini bir kez daha dile getirir. Demokrasiyi kundaklayanlardan demokrasi beklenemeyeceğini hatırlatır. Askeri mahkemelerde süren bir iki siyasi davada verilmiş olan tahliye kararlarını «askeri yönetimin yumuşaması» diye yorumlayarak işbaşındaki faşist cunta'ya barış çağrısı yapanları ve bunu da «ilericilik» diye tanıtanları şiddetle kınar. Dün ırkçı-faşist Türkeş'e barış çağrısı yapmak ile, bugün atatürkçü faşist Evren'e barış çağrısı yapmak arasında HİÇBİR FARK BULAMADIĞI'nı belirtir.

TSİP Merkez Komitesi Politik Bürosu, K. Evren rejiminin iki buçuk yıla yakın zamandır sürdürdüğü azgın devlet terörünün yerleşmesinde ve sürmesinde demokrasi güçleri arasındaki büyük eksikliğinin dağınıklığı(?) olduğunu vurgular ve somut talepler, somut siyasi programlar ve evrensel ilkeler çerçevesinde Türk ve Kürt tüm halk ve demokrasi güçlerinin eylem birliğini, bu mücadelenin asıl alanı olan yurt içinde, kırkbeş milyon insanımızın yaşadığı topraklarda gerçekleşmesi ve giderek anti-faşist cephenin inşa edilmesinin faşizmi yenecek biricik alternatif olduğunu dile getirir.

TSİP MK Politbürosu, faşizmin TSİP'e karşı saldırılarını, işçi sınıfımıza, tüm emekçilere, bütün demokratik güçlere yönelik faşist devlet terörünün bir parçası olduğunu tekrarlarken, faşizmin işkencehanelerinde, emniyet ve sıkıyönetim mahzenlerinde, askeri toplama kamplarında Partinin onurunu ve bilimsel sosyalizmin yüce bayrağını çiğnetmeyen tüm Partili ve sempatizan yoldaşlarımızla, sadece Partimizin değil, SINIFIMIZIN gurur duyduğunu belirtir.

Çetin sınavlardan geçe geçe bu günlere kadar gelen Parti'mizin göstermiş ve göstermekte olduğu örgütsel- politik ve ideolojik gelişmenin her geçen gün somut meyvalarını daha elle tutulur bir biçimde verdiği gerçeğinin altını çizen MK Politikbüromuz, önümüzdeki dönemde TSİP'i daha büyük görevlerin beklediğinin bilincinde olarak, yapılanla yetinmeme, geriye bakmama, daima ileriye, daha iyiye bakma görevini tüm üyelere, Parti taraftarlarına ve dostlarına hatırlatır.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Komitesi Politikbürosu faşizmin zindanlarında çile çekmekte olan tüm ilerici ve yurtseverleri başta olmak üzere Türkiye emekçi halk hareketinin Kürdistan ulusal demokratik hareketinin genel demokrasi mücadelesi içinde saf tutmuş ve bu zor günlerde cuntaya boyun eğmemiş tüm dost güçlere militan selamlarını ve dayanışma duygularını iletir.»

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
MK Politikbürosu

Sömürü için «En Serbest Bölgeler»

Faşist Cuntanın gündeminde şimdi de «serbest bölgeler» oluşturmak var. Türkiye'yi yerli tekelci sermaye için «serbest bölge» haline getirdiğinden emin olan cunta, izmir, Antalya, Mersin ve Antep bölgelerini «serbest bölge» statüsünde düzenleyip uluslararası tekelci sermayenin sömürüsüne açmak istiyor.

Kukla hükümetin başı Ulusu «serbest bölgelerin» ülkemize getireceği yararları şöyle özetliyor.

*— Yabancı sermaye ve üstün teknoloji ülkemize akacak.

*— Ekonomik yapı ihracaata dönük bir nitelik kazanacak, döviz geliri artacak.

*— Milyonlarca işsiz yurttaşımıza «serbest bölgelerde» iş imkanı açılacak.

Serbest üretim ve ticaret bölgelerinin dünyadaki mevcut işleyişine ve sonuçlarına kısaca gözatmak, yerli tekelci sermayenin ham hayallerini anlamaya ve işin gerçek yüzünü kavyamaya yetiyor.

Bugün dünyada 362 serbest bölge var. Bunlardan en yaygın ve dikkate değer olanları Hong kok, Güney Kore, Endonezya, Singapur, Taiwan, Brezilya, Salvador, Dominik gibi, katagorik olarak ekonomik bakımdan en geri ve emperyalizme bağımlı ülkelerde yoğunlaşmıştır.

«Serbest bölgelerin» yabancı sermaye açısından asıl cazibesi ucuz işgücü, ucuz arazi ve emperyalizmin dünya pazarlarına yakın konumda bulunuyor olmalarıdır.

Taiwan serbest bölgelerinde yabancı sermaye yatırımıyla gerçekleşmiş 260 işletmenin toplam yatırım maliyeti 118 milyon dolardır, ki bu da işletme başına 453 bin dolar etmektedir. Açıktır ki, yatırımların böylesine düşük sabit sermaye yatırımıyla gerçekleşebilmesi, üstün teknoloji gerektirmemesinden, çoğu zaman, düz işçilerin bir kaç el hareketiyle yapabileceği işler olmasındandır.

Mesela, bir kişiyi istihdam edebilmek için zorunlu yatırım miktarı Taiwan'da 379 bin, Hongkok'ta 821 bin, Meksika'da 164 bin Türk lirasıdır. Halbuki 1982 fiyatlarıyla, sözgelimi madencilik işkolunda bir işçi istihdam edebilmek için gerekli yatırım miktarı Türkiye'de 1.6 milyon lira olarak hesaplanmaktadır. Demek ki, «serbest bölgeler» aracılığıyla yabancı sermaye beklentisi yutturmacadır.

Yüksek düzeyde yatırım gerektirmeyen işlerin teknoloji getirmeyeceği de bellidir.

En gelişkin serbest bölge olan Hongkok'da bile, ekonominin hakim karakterini, yerel bir gazete şöyle tarif ederek işin içyüzüne ışık tutmaktadır «Mekanik atelyelerin enerji nakil hatlarını ve üstünde çalışılan masa-sandalyeleri saymazsak, yarı iletkenler üretiminde işyeri donanımları mikroskop, kaynak makinaları ve ev aletlerinden ileri gitmemektedir. Tekstilde mekanik donanım dikiş makinalarından ibarettir, radyo televizyon cihazları montajında ise imalat genelde elle yapılmaktadır.»

Yabancı sermaye ve üstün teknoloji davet etmeyeceği belli olan serbest bölgelerin istihdam yaratıp işsizlik sorununa çözüm getireceği iddiası da, yerli tekelci sermayenin açmazıyla ve kendini avutma ihtiyacı ile açıklanabilir. 1976 da dünyada mevcut 335 serbest bölgede iş bulabilenlerin toplamı 725 binden ibaretti. Bundan «serbest bölge cenneti» olarak tanımlanan ve faşist Evren'e ideal model gibi görünen Güney Kore'nin nasibine düşen 112 bin işçiydi. Bu yolu kurtuluş çaresi olarak görenlerden faşist dikta altındaki Birezilya ise 27 bin kişiye iş sağlayabilmişti.

Serbest bölgeler işçilerin «20. yüzyıl köleleri» gibi görülmedik bir baskı ve sömürü yoğunluğu altında çalıştırılmaları, özellikle % 83 gibi yüksek oranda kadın işgücünün kullanılarak maliyetlerin alabildiğine azaltılması, yerel hükümetlerin yabancı şirketlere «politik istikrar» grev yasağı, özel koruyucu statüler ve muafiyetler vaadetmesi, işi yavaşlatmaya veya aksatmaya Güney Kore'de olduğu gibi 7 yıl hapis cezası verilmesi sayesinde ayakta durmaktadırlar.

CUNTA

Evren cuntası, işçi hareketine karşı özel tedbirler içeren emirnameler kaleme alıyor. Amaç, işçi-işveren ilişkilerini düzenliyen yasal sistemi ortadan kaldırıp, yerine tekellerin tekif ettiği modeli koymaktır. Bu model, dünyadaki diğer faşist modellerde olduğu gibi, grev hakkını kullanılamaz hale getirmekte, sınıf sendikacılığını men etmeyi, sendikaları burjuva devlet aygıtının organlarına dönüştürmeyi ve toplu pazarlıkta devletin zorunlu hakemliğini egemen kılmayı öngörmektedir.

İşçi sınıfının tamamını hedef alan bu kapsamlı saldırı sınıf mücadelesinin bütün cephelerinde önemli sonuçlara yolaçacaktır.

Grev uygulanamayacak

Cuntanın öngördüğü sistem, işçi haklarının korunmasında en etkili yolu tıkıyor, grev hakkını kağıt üzerinde tanır, görünüp fiilen uygulanmasını imkansız hale getiriyor.

Öncelikle grev yasağına alınan işkollarının sayısı genişletilmekte, Kömür, Demir-çelik, ulaşım, turizm, belediye, sağlık, enerji gibi çoğunlukla devlet tekelinde olan ve yüzbinlerce işçiyi istihdam eden işkolları için grev yaşağı getirilmektedir.

Öte yandan «grev serbestisi» öngörülen diğer işkollarında ise grevi fiilen uygulanamaz hale gelmektedir. Örneğin, işkolunda % 10, işyerinde % 51 üyeye sahip olmayan sahip olmayan sendikalar sözleşme yetkisi alamıyacaklar, işkolu düzeyinde % 20 ve daha fazla oranda örgütlenmiş bir başka imtiyazlı sendikanın yaptığı genel sözleşmeye tabi olacaklardır. Yetki alıp sözleşme yapma hakkına kavuşan sendika ise aşılması zor engellerle donanmış bir görüşmeler süreciyle yüz yüze kalacaktır. Görüşmeye oturan sendika işverenin insiyatifi ile çizilmiş bir çerçeve içinde kalmak durumunda olacaktır çünkü görüşmelerin kısıtlı bir sürede sonuçlanması, devletin zorunlu hakemliğini» devraye sokmakta, çözü-

...NIN SENDİKAL HAKLAR KOMEDYASI

...nü Yüksek Hakem Kuruluna bırakmaktadır.

İşverenlerin görüşmeleri açmaza sokmasını teşvik eden, böylece YHK'nun müdahale olanaklarını genişleten hükümler aşılıp «grev kararını alma aşamasına varılsa bile, bu defa sendikanın önüne «fiili imkansızlıklar» çıkacaktır. Çünkü, alınan grev kararına belli bir süre içinde uygulamaya konması, grev fonunu devlet bankalarına teslimi, ilk zorlukları olacaklardır. Zamanı sendikaca tayin olunmayan, finansmanı devletin kontrolünde bir greve başlamak riskli, ayrıca hiç bir zorlayıcı etkisi bulunmayan «fuzuli eylem» niteliğinde kalacaktır.

Öte yandan hükümet, grevi erteleme veya yasaklama hakkına mutlak biçimde sahip bulunacaktır. Ertelenmiş, yasaklanmış veya belirlenmiş sürede uygulamaya konmamış grevlere ilişkin çözümü YHK'nu tartışmasız bir yetkiyle yapacağı için bu kapsamda bir «uyuşmazlık safhası» yaratmak işverenlerin yararına olacağından, grev işçiler için bir güç olma niteliği taşımıyacaktır.

Bütün bu safhalar her nasılsa geçilip «grev uygulanması» başlandığında dahi bu işverenler için caydırıcılık niteliği taşımıyacaktır. Çünkü, greve katılmayan işçiler çalışacak, üretim sürecek, işveren ticari faaliyetini sürdürebilecektir. Örneğin, greve katılmayan % 25 oranında işçiyle, emeğin daha yoğun kullanımı, mesai ve benzeri vasıtalarla % 50'yi aşan bir üretim kapasitesi tutturmak ve grevin etkisini sıfıra indirmek mümkün olacaktır.

Bütün bunlar yetmemiş, grevin «moral» yönünü yokedecek tedbirler de öngörülmüş. Grev yerinde iki grev gözcüsünden başka işçi bulundurulamıyacak, işçilerin haklı taleplerini içeren levhalar asılamayacak, dışarıdan grevcilere dayanışma ve yardım ziyaretleri yapılamayacak, yani «varlayok arasında» bir eylemle yetinecek.

Bu çerçevenin «farzı-muhal» on yılda bir küçük greve imkan tanıyacağı düşünülsün, cunta bunu da düşünmüş. Grev, nasıl tayin edeceği belli olmayan «iyiniyet» kuralına aykırı olamıyacak, ekonomi için «her hangi bir zarar» husule getirmeyecek!

Grev böylece, kullanılmaz bir hak olarak 12 Eylül müzesine kaldırılırken Hak grevi de yasaklanmakta ve «devletin hakemliği» sayesinde elde edilmiş hakların dahi işverenlerden alınması için çaba gösterme yolu kapatılmaktadır. İşveren işçinin ücret ve sosyal yardım alacaklarını ödemeyip işletmesinde kullanabilecek, işçilerin iş mahkemelerinde aylar, hatta yıllar süren davalar sonucu «yeniden kazanacakları bu sürede % 72'yi bulan banka kredi faizi yerine ençok % 36'lık bir faizle kullanılabilecek.

Bütün bunlardan sonra, grevin de tıpkı «lokavt» gibi işveren çıkarlarını koruyan bir «hak» kullanılamaz, kullanılsa da işe yaramaz, işe yarasa bile sonuca alınamaz bir hak haline getirilmek istediğini söylemek bile fazla.

Sınıf Sendikacılığı Yapılamıyacak

Türk-İş yönetimindeki işçi düşmanı çetelerin kendi sendikal kariyerlerinin devamı bakımından çağrısını yaptıkları «sosyal barış» sendikacılığını da bir kenara iterek, faşist devlet sendikacılığından başkasına hayat hakkı tanımıyan bir modelle karşımıza çıkan cunta, belli ki işçi sınıfının politikasının dışında, çıkarlarını korumaktan yoksun ve aciz, devlete ve işverene itaatkar karın tokluğuna çalışacak kadar itaatkar bir «yığın» olarak görmek istemektedir. Bu bakımdan, kaleme aldırdığı tasarılarda, sınıf sendikacılığı hareketini tasfiye edecek hükümlere özel bir ağırlık vermektedir. Sendikaların politika yapamıyacakları, dayanışma içine giremiyecekleri, uluslararası sendikalara üye olamıyacakları bir çerçeve çizilmektedir. «Haklarında siyasi suç işlemiş olma» isnadı ile «koğuşturma» açılan sendikacılar beraat etmiş olsalar bile sendikacılığa dönemiyecekler, 10 yıl fiilen işçilik yapmıyanlar sendika yönetimlerine gelemiyecekler.

Bunun öncelikle DİSK'i, Türk-İş içindeki sosyal demokrat sendikacıları ve sendikaları hedef aldığı ilk bakışta görülmektedir. Belirtilen «suçtan» DİSK'in kendisi bağlı sendikalarından 17'si kovuşturmaya uğrayıp dava konusu olmuş ve yine bu «suçtan» sadece İstanbul'da 332 DİSK'li sendikacı hakkında dava açılıp 515'i hakkında «koğuşturma» sürdürülmektedir.

İşçi sınıfının birliğini yokedip, onun kendisi için sınıf olma bilincini köreltmeye, dayanışma ve ortak hareket kabiliyetini sınırlamaya, iktidar mücadelesini zayıf düşürmeye matuf bu hükümlerle cunta işçi sınıfının en hayati çıkarlarına saldırmakta, sınıf sendikacılığı hareketini bastırmayı tasarlamaktadır.

Cuntanın öngördüğü model, Güney Kore, Birezilya gibi faşist yönetimlerde görülen, «yasal sendikacılığı» yokeden, «grev hakkını» kâğıt üzerinde tanır görünüp fiilen yasaklayan ve ülkelerinde onlarca yıldır hiçbir grev olmadığını övünerek ilan eden diktatörlüklerin uyguladığı modelin aynısıdır.

Tasarlamak Kolaydır

Cuntanın işçi haklarını böylesine iğdiş eden bir girişim içinde olması doğaldır. Çünkü o tekeller «adına» hareket etmektedir, ve tekellerin istediği, işçi sınıfına hiç bir hak tanınmamasıdır. TİSK, «sendikalar hiç olmasın, olacaksa devlete bağlı olsunlar» buyurmaktadır. Narin, tekellerin sözcüsü ve onlardan biri sıfatıyla, grev hakkının geçerli dönemler için «2 yıldır biz ağladık, şimdi biraz da onlar (işçiler) ağlasın» demektedir.

Derler ve isterler. Ama galiba biraz geç kaldılar.

Geç kaldılar çünkü, araya 16 yıllık bir sınıf sendikacılığı deneyi, 15/16 Haziran geleneği ve Kavel, ve Demir Döküm, ve...

Evet, araya kandan ve demirden oluşan bir işçi sınıfı tarihi girdi.

fabrikalardan

AKSU İPLİK FABRİKASINDA T. SÖZLEŞME UYGULANMIYOR

Çerkezköy'de kurulu bulunan AKSU İplik Fabrikasında çalışan işçileri de kapsayan toplu iş sözleşmesi, işkolu düzeyinde bağıtlanarak Yüksek Hakem Kurulundan çıkmış olmasına karşın Fabrika patronunun savsaklaması nedeniyle bir türlü uygulanamıyor. İşçiler toplu sözleşmeden doğan birikmiş ücret farklarını, sosyal haklarını alamadıkları gibi hala daha düşük ücret ile çalışmaya zorlanıyorlar.

İşçiler, patronun sözleşmeyi hiçe sayan bu keyfi davranışı karşısında Teksif Sendikasına yaptıkları başvurulardan da bir sonuç alamıyorlar. Teksif yöneticileri, işkolu düzeyinde bağıtladıkları ve aylar önce YHK'dan çıkan bu sözleşmeyi uygulatmak için hiçbir çaba harcamıyorlar.

Faşist Cuntaya payandalık yapan Türk-İş'in sarı yöneticileri ve onların Çerkezköy'deki Teksif Şube Başkanı, pervasızca işçileri tehdit etmektedir.

Sendikaya başvuran işçilere «Sizler çok şey biliyorsunuz, sizlerle işimiz zor.» diyerek ima yolu tehditte bulunmakla ve bir yandan da sırtını kimlere dayadığını da belli etmektedir.

İşçi sınıfının ileri sendikal örgütü olan DİSK'in Tekelci burjuvazinin silahlı güçlerince etkisiz duruma getirilmesinden yararlanan patronların ve onlarla işbirliği içinde olan Türk-İş'li sarı, satılık sendikacıların işçiler üzerindeki baskı ve sömürüleri gün geçtikçe azgınlaşmaktadır ve AKSU da uygulananlar da bunun bir parçasıdır. Bütün bu baskı ve tehditler, diğer işçi kardeşlerimizde de olduğu gibi, biz AKSU işçilerinin de sınıfsal kinimizi bilemektedir. Patronlardan ve onların uşaklarından hesap soracağımız günler gelecektir. Ve biz o günleri kendi kollarımızla getireceğiz.

Yaşasın işçi sınıfımızın sarsılmaz inancı ve örgütlü mücadelesi.

AKSU İşçileri

DESTAŞ'DA DİRENİŞ...

Ücretlerini Alamayan Detaş İşçileri Makinaları Çalıştırmadılar. Direnişçiler Cuntanın Kolluk kuvvetlerince İşkenceden Geçirildi.

Biz Destaş İşçileri üç aydan beri ücretlerimizi alamıyoruz. Çalışma Bakanlığı'da dahil olmak üzere bütün ilgili makamlara durumumuzu bildirdik. Tüm yasal yollara başvurmamıza rağmen alınterimizin karşılığı patron tarafından çeşitli bahanelerle verilmiyordu. Üç ay boyunca ücret alamadık, yakınlarımızdan temin ettiğimiz küçük borçlarla yaşamımızı sürdürmeye çalıştık.

Bu duruma daha fazla dayanamadık. 15 aralık 1982 günü işbaşı yaptık ancak makinaları çalıştırmadık. Üç aydır ücretlerimizi ödemeyen patron, direndiğimizi görünce birden «aslan» kesildi ve güvenlik kuvvetlerini yardımına çağırdı. Güvenlik güçleri hemen işyerine doluştular. Tüm techizatlarıyla işyerini basarak bütün arkadaşları yakapaça karakola götürdüler. Üç aylık birikmiş ücretleri istememizin karşılığı olarak karakolda üç gün üç gece işkenceden geçirildik. Bu arada üyesi bulunduğumuz Türk-İş'e bağlı sarı Teksif sendikasından bir kişi dahi gelip bizlerin sorunlarıyla ilgilenmedi.

...Ve patron birikmiş ücretlerimizi taksitle ödemeyi kabul etti ve ilk taksidini ödedi. Destaş işçilerinin bu davranışı sarı Teksif yöneticilerini de şaşırttı.

Cuntanın da patronlarında bizi sindirme çabaları gerçekleşmiyecektir. Tüm değerlerin yaratıcısı ve sahibi işçi sınıfı kendi öz iktidarı Demokratik Halk İktidarını kurmak için sonuna kadar savaşacaktır. Faşist Evren cuntasını da tarihin çöplüğüne atacaktır. DESTAŞ İŞÇİLERİ

Berec'de İşçi çıkarma hazırlıkları Sürüyor

Berec Pil Fabrikasın'da cunta öncesi 1150 işçi çalışıyordu. 12 Eylülden sonra pekçok işyerinde olduğu gibi fabrikamızda da yoğun işçi çıkartmalarına gidildi. Yüzlerce arkadaşımız sokağa atıldı. Şu anda çalışanlar iki yıl içinde 1150 den 650 ye inmiştir. Yüzlerce işçi kardeşimiz in sokağa atılması yetmemiş olacak ki Berec patronları yeni tenkisat hazırlıkları içine girmişlerdir. 650 kişi hergün «acaba sıra bizde mi» tedirginliğiyle işe gitmektedir. Berec işverenleri, özellikle DİSK üyesi olan işçiler arasından seçmeler yaparak işçi çıkartma listeleri hazırlamaktadır. Bahane olarak da her zamanki gibi «ekonomik durgunluk» ileri sürülmektedir.

Tekelcilerin cuntasının tüm özgürlükleri yok ederek, ülkemizi 45 milyonluk cezaevi haline getirme çabalarının en çarpıcı ve yoğun örneklerini fabrikalarda yaşıyoruz. Berec işyerinde de genelde yaşanan baskıların örneklerini her an görüyoruz. DİSK'i kapattıkları, yöneticilerini idamla yargıladıkları, DİSK üyesi işçileri sokağa attıkları halde korkuyorlar. İşyerimizde DİSK üyesi kim varsa adım adım izliyorlar. İzin almak için uzun sorgulardan geçiriliyoruz. İki kişinin bir arada bulunması yasaklanıyor. Patronun adamları, yöneticileri çeşitli vesilelerle tehditler savuruyorlar.

Onların korktuklarını çok iyi biliyoruz. Korkunun ecele faydası yoktur. Ne denli bizi yıldırmaya çalışırlarsa çalışsınlar bizi yıldıramıyacaklar, sendikal mücadelemizi engelliyemiyeceklerdir.. DİSK yaşıyor, bizler makina başlarında yaşıyoruz ve mücadelemizi sürdürüyoruz.

İŞÇİ ÇIKARMALARINA SON!
YAŞASIN DEMOKRATİK SENDİKAL MÜCADELEMİZ!

Berec İşçilerinden Bir Grup

Arçelik'te işçi çıkarılıyor

Grevlerden, direnişlerden geçerek bugünlere gelen Arçelik'de Faşist cuntanın işbaşına gelmesinden bu yana işçilerin üzerindeki baskı ve sömürü doruk noktasına ulaşmıştır. Faşist cuntanın yönetime zorbaca el koymasından sonra aylarca işyerimizin yanıbaşında askeri karakol kuruldu.

Arçelik işçileri hergün saat ceplerine varıncaya değin didik didik aranmaktadır. Soyunma dolaplarımızın bir anahtarıda yöneticilerde bulunmakta, sık sık dolaplarımız aranmaktadır.

12 Eylülden bu yana birçok yiğit arkadaşlarımızın işine son verilmiştir. Aralık ayı sonunda yeniden işçi çıkarılmasına başlanmıştır. Tam yeni yıla gireceğimiz sırada 40 arkadaşımız daha sokağa atılmıştır. Yeni bir grubun işine son verileceği de idare tarafından açıklanmıştır.

İşten çıkartılan işçiler bölge çalışmaya başvurmalarına rağmen herhangibir önlem alınmış değildir.

Baskılara, işten çıkartmalara rağmen, Arçelik işçilerinin mücadelesini durduramıyacaklardır.

İŞTEN ÇIKARTMALARA SON!
KAHROLSUN FAŞİST CUNTA!

Arçelik Gerçek Okurları

AKÇİMENTO'DA BASKI VE SÖMÜRÜYE BOYUN EĞMEYECEĞİZ

Büyükçekmece'de kurulu bulunan Akçimento fabrikası, ekonomik bunalımdan en az etkilenen yerlerden biridir. Fabrika devamlı çalıştığı halde talep karşılanamıyor. Ürettiğimiz çimentonun önemli bir kısmı ihraç ediliyor. Akçimento patronları kârlarına yeni kârlar katıyorlar. Üretim eskiye oranla çok artmış durumda. Artık işçilerin köleler gibi çalıştırılmasıyla sağlanıyor. En ağır işkollarından biri olan çimento üretiminde hergün sağlığımızdan birşeyler kaybederek çalışıyoruz.

Fabrikada sürekli olarak bir manga asker beklemektedir. İşverenler ortalığı boş bulduklarından işçiden ne koparırlarsa kâr saymaktadırlar. Toz tazminatı altında verilen para açıklamasız kesilmiştir. Çimento tozları ciğerlerimizde betonlaşırken patronların kasasına bir kaç lira daha fazla girmektedir. İşyerimizde sağlık koşulları son derece yetersizdir, havalandırma yoktur. Akşam olunca tozdan görünmez hale gelmemize rağmen banyo yapamıyoruz, çünkü paydosla servise binme arasında yirmi dakikalık bir süre bırakılmıştır.

Kahrolsun Faşist Evren Cuntası!
Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük mücadelemiz!

Akçimento İşçileri

CUNTA ANAYASA'SI MEYVESİNİ VERİYOR

Cuntanın zorla kabul ettirdiği askeri nizamnamesinde, «Kamu yararı için insanlar zorunlu olarak çalıştırılır» diye bir madde var. İşte Merinos Tekstil Fabrikasında son iki aydır işçiler bu madde uygulanarak zorla çalıştırmaktadırlar. Tüm işçiler 12 saat gündüz 12 saat gece olarak ve tüm sosyal haklarından mahrum olarak çalıştırılmaktadır. İşçilerden zorla hem kaliteli mal, hem de fazla üretim yapılması istenmektedir. İşveren S.S.K başhekimiyle anlaşarak Merinos'tan gelen işçilere rapor verdirmemektedir. Zorunlu izinlerimiz dahi kaldırılmıştır. 12 saat zorunlu çalıştırılan işçilerin 2 saatleride yollarda geçmektedir. Bu çoğun çalışma bir çok arkadaşta rahatsızlık yapmaktadır. Ayrıca günlük zorunlu dinlenmesini yapamayan işçilerin fabrikada makina başında uyudukları ve bunun iş kazalarına yol açtığı görülmektedir.

İşte tüm bunlara rağmen iş verenle anlaşan işçi düşmanı Türk İş yöneticileri yok bu hafta, yok şu hafta zorunlu mesai kalkacaktır diyerek biz işçileri oyalamaktadır. Fabrikada en çok rahatsızlık tarama, çitbüküm ve hazırlama bölümlerimizden gelmektedir. Ne kadar akıl olmaz uygulamalar olsa da bu iş yerindeki işçilerde sınıf bilincinin, mücadelemizin gelişmesini önliyemiyecekler. Şunu çok iyi biliyoruz, gelecek bizimdir.

Merinos'ta Gerçek okuru işçiler

Karl Marks

İnsanlığın tarihteki en hızlı ve en büyük gelişmelere şahit olduğu, dünyanın çehresinin inanılmaz boyutlarda değiştiği bir asır. Ezeli sayılan nice değerlerin ebedi sanılan nice kurumların alt üst olduğu, nice putların, nice sahte devlerin yıkılıp tarihe gömüldüğü bir asır. Ama Marks ve eserleri hala yaşıyor. Hem de değerlerinden hiçbir şey kaybetmeksizin. Çünkü Marks, çağın ve tüm tarihin nabzını yakalamıştı bir kez.

Marks, yakın dostu ve mücadele arkadaşı F. Engels'le birlikte, bilimsel sosyalizmin temellerini attı ve onu geliştirip mükemmelleştirerek, tarihin kavranması, hayatın değiştirilmesinde yegane geçerli ve en güçlü silah olarak işçi sınıfına sundu. Marks filozofların sadece dünyayı yorumlamakla yetindiklerini, oysa asıl meselenin onu değiştirmek olduğunu düşünüyor ve bilimsel sosyalizmin başlıca amacının, proletaryayı modern köle yaşamına zorlayan zincirler üzerindeki çiçekleri koparıp atmak olduğunu söylüyordu. Yani, kaybedecek başka bir şeyi olmayan işçi sınıfına, zincirinden de kurtulsun diye, önce tüm çıplaklığıyla bu zincirleri göstermekti bilimin amacı ve Marks bu görevi dahiyane bir şekilde, ölümsüz bir eser yaratarak, bilimsel sosyalizmi işçi sınıfına armağan ederek yerine getiriyordu. Lenin'in deyişiyle, «Marks ve Engels'in işçi sınıfına yaptıkları hizmeti birkaç kelime ile ifade etmek istersek, ona, kendi kendisini tanımayı ve kendisinin bilincine varmayı öğrettiklerini ve hayellerin yerine bilimi getirdiklerini söyliyebiliriz» Marks ve Engels'in adlarının, hayatlarının ve eserlerinin İşte bunun için her işçi tarafından bilinmesi gerektiğini söylüyordu Lenin.

Bugün işçi sınıfı Marks sayesinde biliyor, görüyor, yeniyor ve yeni bir dünya kuruyor. Engels, yüzyıl önceden bunu gördüğü için dostunun mezarı başında tüm dünyaya ilan ediyordu gerçeği: «Adı çağlar boyu yaşayacak, eserleri de.»

BİLİMİN IŞIĞINDA

FAŞİZM, 12 EYLÜL

12 Eylül 1980, gün cuma. Mahallenin emektar sütcüsü sabah 7.15'de «kalkın, hükümet düştü, ekmeğinizi alın, sokağa çıkma yasağı var!» diye bağırdı. - «Hangi hükümet, niçin düşmüş, kim düşürmüş?..»

Çok geçmedi. 12 Eylül 1980, saat 13, yer Tv ekranı. Beş general:

-«Biz Millli Güvenlik Konseyi... ordu iktidara el koymuştur, Devleti koruma ve kollama görevini...»

«Devleti korumak ve kollamak...» Parlamentonun kapısına kilit' hükümete son, anayasa askıda, siyasi partiler sendikalar, belediye ve mahalli meclisler kapatılmış, parti liderleri... Birbuçuk ay sonra yazılı komünist basın fabrikalara, anadolu illerine ve kasabalarına kadar uzanmıştı:

-«Faşist cuntayı iktidardardan göndermek için» diyordu ilk illegal Gerçek Gazetesi «faşizme karşı olan herkes birleşmelidir.»

Şimdi düşünelim: 12 Eylül'de olan demek ki sadece «hükümet değişikliği değildi!» «Devleti korumak ve kollamak!..» bu doğruydu. Ama devletin en temel organlarının (anayasa, hükümet, meclis v.b.) dağıtıldığı da doğruydu. O halde hangi devleti koruyacak generaller? Kuracakları devleti, faşist devleti, kısmen yokettikleri restore ettikleri önceki devlet yetersiz olmuştu, yeni devlet kuracaklardı.

Neden yetersiz olmuştu?

Burjuvazinin çıkarlarını, özel olarak da en iri kıyım sermaye gruplarının, yani tekellerin çıkarlarını koruyamıyordu. Neden? Çünkü her sınıf ve zümrenin çıkarını savunan siyasi partiler sendikalar, dernekler vardı. Parlamento karar alamıyor, uygulayamıyordu. Emekçi sınıfları durdurmak mümkün olamıyordu. Tekeller darboğaza sıkışmıştı. Her şey emekçi halk kitleleri aleyhine ve tekeller lehine yeni baştan düzenlenmedikçe burjuva diktatörlüğünü sürdürmek mümkün olamıyacaktı. Her şeyi, başta devletin kendisi olmak üzere.

O halde 12 Eylül'ün «hükümet değişikliğinden» öteye anlamı olmalı.

Devletin sınıf özü değişmedi, burjuva sınıfın diktatörlüğü olarak kaldı. Biçimi ve niteliği büyük oranda değişti. Burjuvazinin «demokratik» yani parlamenter diktatörlüğünün yerine açık terörist diktatörlüğü geçti.

İkisi arasındaki fark, 12 Eylül öncesi ile sonrası arasındaki farktır. Yan fark, faşizmle burjuva demokrasisi arasındaki farktır.

İşçi sınıfının bilimi faşizmin «bir burjuva hükümetin yerini bir başkasının alması demek olmadığını» belirtmiş, bu olayımıza aynen uyuyor! Faşizm. burjuvazinin en gerici en saldırgan kesiminin emekçi sınıflara karşı saldırısıdır» denmiş, «Faşizm tekelci sermayenin açık terörist diktatörlüğüdür» tarifi de yapılmış. 12 Eylül sonrası bu tarifleri doğruladı mı? [redacted]

«Teröre karşı geldiğini» söylemişti, ama silahlar bir süre daha konuştu.» Jandarma ile çatışmaya giren... dört ölü», «...ikisi ölü olarak dört kişi.. kaçarken öldürülen gencin annesi... arananlar, tutuklananlar mahkûm olanlar...»

Evet, cunta «burjuvazinin» tevil götürmez «açık terörist diktatörlüğü» idi.

Cuntayı tekelci sermaye bağrına bastı. Kurduğu hükümete en mutemet adamlarını gönderdi. Özal, Koçatopçu, Kafaoğlu, holdinglerden geldiler, faşizmin bürokratları ve generalleri artıklarıyla kucaklaşıp «hükümet» oldular ve hükmettiler. Tekelci sermayenin isteklerini gerçekleştirdiler. Cunta bu idi.

Bu işçiler için, emekçiler için de şuydu:

- Daha hızlı yoksullaşma:
- Grev yok, sözleşme yok, pazarlık yok, işçi hakları için tek yaprağın kıpırdaması dahi yasak. Sendikalar susturuldu, İkisi Türk-İş'den, ikisi işveren sendikalarından, ikisi işverenlerin hükümetinden, biri işverenlerin askeri cuntasından, biri (başkanı) Evren'in yargıtayından gelen 8 kişi YHK'da bulunuyor, işçi sınıfı sustuğu sürece konuştular. Ne konuştular.

Sonuçta, cunta iktidarı döneminde 1980'de %107, 1981'de % 86, 1982'de % 45 hızında enflasyonun alıp götürdüğü işçi ücretlerini YHK'lu net % 15 dolaylarında bir «artış» la sınırladı. Sonuç, işçi ücretlerinin iki buçuk yılda % 65 kadar düşmesi oldu. Geldi, fakat gidiyor mu? Faşizm gitmez, gönderilir Onun «sivilleşme» çabaları, göstermelik parlamento açma girişimi, gitmesi değil saklanmasıdır.

Faşizm, sadece, başını işçi sınıfının çektiği, bütün emekçi örgütlerinin ve faşizme karşı olanların katıldığı anti faşist cephe iktidardan gönderir.

Faşizm gitmez, devrilir.

Toparlarsak, şu sonuç çıkıyor: 12 Eylül sıradan bir hükümet değişimi değil, demokratik burjuva diktatörlüğünün yerini, burjuvazinin açık terörist diktatörlüğünün almasıdır.

12 Eylül tekelci sermayenin, emekçi halk üzerindeki en azgın saldırısıdır.

12 Eylül tekelci sermayenin, en gerici, en saldırgan kesimlerinin emekçi halk üzerindeki en zalim diktatörlüğüdür.

12 Eylül öncesi ve sonrası emekçi halk üzerindeki burjuva sınıf tahakkümünün bir biçimiyle, bir başka biçimi arasındaki farkı içerir.

Bu fark emekçi sınıflar için çok önemlidir. Neden? Bunu da gelecek yazımızda ele alalım.